

og fremmest, som Situationen ligger, at standse Kronens Fald, og dernæst er det vort Ønske, at den maa hæves langsomt op til Pari. Vi er klar over, at det bliver haarde Tider, strenge Tider, baade for Landbruget og for de andre Erhverv, medens det staar paa. Naar vi ønsker en langsom Stigning, er det naturligvis, fordi vi ønsker, at der skal slaas saa lidt i Stykker som muligt. Fra Landbrugets Side har vi været ængstelige for at blive staaende med en lav Kronekurs, indtil de Lande, der har en stærk Valuta, f. Eks. Sverige, England, Holland og Svejts, maaske pludselig bestemmer sig til at gaa over til Guldindløsning, saa deres Penge gaar op i Pari, idet det da vil stille sig saaledes, at vi maa gaa med, og saa faar vi dette pludselige Prisfald paa 40, 50 eller 60 pCt., hvor nu Kronen paa det Tidspunkt staar. Og da er det min Overbevisning, at der, som Forholdene ligger, vil blive slaet overordentlig meget i Stykker; naar man tænker paa alle dem, der har købt Ejendomme til Krigspriser, naar man tænker paa de mange Husmandsbrug, der er oprettet paa forskellig Vis i de senere Aar, er det min Overbevisning, at de aldeles ikke vil kunne holde til det Slag, men at de i Tusindvis vil gaa i Stykker.

Nu kan man jo nok sige, at der saa ogsaa vil ske et Fald baade i Lønninger og Prisen paa Raavarer, i Produktionsmidlerne i det hele taget, men vi ved jo erfaringsmæssigt, hvor lang Tid det tager, inden Forholdene afpasser sig; der vil let gaa et Par Aar, og i de Par Aar er der maaske sket en Katastrofe. Men Godtfolk kan være ganske rolige for Landbrugets Vedkommende; Landbruget vil gøre, hvad det kan, for at medvirke til, at vor Krone stiger i Værdi, og jeg kan henvise til, at Landbruget ogsaa i disse Aar har arbejdet, produceret og eksporteret og gjort, hvad det kunde, til at bedre Handelsbalancen og derigennem, for saa vidt den har nogen Betydning for Kronekursen, ogsaa i nogen Maade bidraget til at hæve denne — jeg vil mene, at Handelsbalancen har nogen Betydning; især under en Papirvaluta, som vi jo nu lever under, men der kan naturligvis henvises til, at et Land som Sverige har i 1923 haft et Underskud paa over 200 Millioner paa sin Handelsbalance, og Finland har haft et noget lignende Underskud paa sin.

Jeg vil gerne have Lov til med den højttærede Formands Tilladelse at nævne nogle Tal for Aaret 1923, først vedrørende vor Indførsel. Der er indført Varer især til Næ-

rings- og Nydelsesbrug for 318,9 Mill. Kr., hvad der er 16,1 pCt. af vor samlede Indførsel; der er indført Raastoffer og Halvfabrikata til Industrien for 451,4 Mill. Kr. eller 22,9 pCt. af hele vor Indførsel; færdige Industrivarer, der ikke er indbefattet under nogen anden Post, for 564,1 Mill. Kr., 28,6 pCt. af Indførselen; Stoffer til Brændsel og Belysning for 234,3 Mill. Kr., 11,9 pCt. af Indførselen, og Raastoffer til Landbruget indbefattende Landbrugsmaskiner, idet hele taget, hvad vi bruger i Landbrugets Produktion, for 404,5 Mill. Kr. eller 20,5 pCt. af Indførselen. Man vil altsaa se, at Landbruget har indført Raastoffer med 20,5 pCt. af den samlede Indførsel, medens Industrien har indført af Raastoffer 22,9 pCt. af den samlede Indførsel. Landets Indførsel bliver i alt 1 973,3 Mill. Kr. Landets samlede Udførsel af indenlandske Varer er paa 1 532,6 Mill. Kr., deraf udgør Landbrugsprodukterne 1 316 Mill. Kr. eller 87 pCt. af Landets samlede Udførsel. Med andre Ord, Landbruget er kommet op paa fuld Produktion med Hensyn til Mængde og, efter som Prisforholdene ligger, til et højere Beløb end nogen Sinde tidligere. De resterende 13 pCt., som Landbrugsprodukterne ikke har indbragt, er det, der er kommet ind igennem de andre Erhverv tilsammen, Industri, Fiskeri o. s. v.

Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at en ikke saa ringe Del af denne Landbrugsudførsel er en Kvalitetsgevinst, en Overpris, som de danske Landbrugsvarer har opnaaet i Konkurrencen med andre Landes Produkter. Men det viser sig, at denne Overpris er faldende. Den er mindre i 1923, end den var i 1922. Jeg skal nævne nogle af de vigtigste Produkter. I 1922 fik vi en Overpris hjem for Smør af 57,6 Mill. Kr.; i 1923 er denne gaaet ned til 29,3 Millioner. For Bacon hjembragtes en Overpris i 1922 paa 105 Millioner, i 1923 er denne Overpris lidt større for denne Vare, nemlig 108 Mill. Kr. For Æg er Overprisen i 1922 38,7 Millioner og i 1923 31,2 Millioner. Det giver tilsammen det Resultat, at Overprisen, der er hjembragt for dansk Smør, Bacon og Æg, i 1922 var 201,4 Millioner, i 1923 168,5 Mill. Kr.; der er saaledes en Tilbagegang i denne Overpris, denne Kvalitetspris, paa 32,8 Mill. Kr.

Hvad viser dette? Det viser blot, at Konkurrencen paa Verdensmarkedet bliver stadig større og stadig skarpere for de danske Landbrugsprodukter, og det kan jo kun være en Appel til det danske Landbrug om at spytte i Næverne og tage bedre